

สี่พันตร

บทที่ 40

การบูรณะพระมหาวิหารแห่งเทือกเขาสิมาธรดำเนินต่อเนื่อง... สารินและสุรีเคยติดตามพระชายาหลายครั้งแล้วจึงมิได้แปลกใจ แม้จะทรงห่างเหินละเลยการติดตามดูแลงานนี้ไประยะหนึ่ง และในวันนี้กลับมีรับสั่งให้จัดรถพระที่นั่งโดยกะทันหัน

พวกเขาคาดเดาว่า นอกจากจะเสด็จไปที่พระมหาวิหาร พระนางคงต้องดำเนินพระบาทต่อไปยังพระวิหารร้างเก่าแก่ในป่าที่อ้างว่าทรงฝันถึงจึงใคร่มาสวดมนต์ทำสมาธิภาวนาตามลำพังเช่นเคย.... ก่อนหน้านี้ นอกจากพระวิหารร้างแห่งนั้น องค์ชายยังเสด็จไปสวดมนต์ ณ วัดร้างท่าเลเปลี่ยวแห่งอื่นซึ่งแม้แต่เธอทั้งสองเป็นชาวหัสตินยังไม่รู้จักต่างเข้าใจว่าทรงได้รับคำแนะนำจากในวังหลวง

ในครั้งนี้... เมื่อถึงพระมหาวิหารที่กำลังมีงานบูรณะ เพียงดูงานชั่วคราวก็ดำเนินพระบาทเข้าป่าไปยังวิหารร้างตามเคย ทางเดินสูง ๆ ต่ำ ๆ บางตอนเป็นหินมีตะไคร้จับลื่น ร้างบางเกาะแขนนางระพีเดินนำหน้า สารินและสุรีที่เดินตามต้องมองหน้ากันครั้งแล้วครั้งเล่า

นายทหารราชองครักษ์ทั้งหกกระจายกันห้อมล้อมตามหน้าที่... สีหน้าดูตื่นแสร้งกร้าวไม่ยอมผ่อนคลายพูดเล่น สารินและสุรี ไม่สนิทสนมคุ้นเคยกับคนกลุ่มนี้ แต่พอใจคนกลุ่มเดิมซึ่งแสดงตัวปกป้องจงรักภักดีต่อพระนางมากกว่า ในช่วงเวลาก่อนมีงานพระราชพิธีสถาปนาองค์รัชทายาท ซึ่งองค์ชายภควัดไม่อยู่ คนกลุ่มนั้นถูกเรียกตัวกลับไป แล้วทหารกลุ่มนี้ก็ถูกส่งมาประจำการแทน แม้พระชายาจะทรงทักท้วง ขัดข้องขุ่นเคือง แต่ก็ไม่อาจทัดทานบัญชาการของกรมราชองครักษ์ได้

วิหารร้างตั้งประชิดผืนผา องค์ดรุณีทรงรอให้นายทหารเข้าตรวจตราความปลอดภัยด้วยพระอาการกังวลหวั่นไหว ครั้นคนเหล่านั้นกลับมาถวายคำนับรายงานความเรียบร้อย เธอจึงหันมารับสั่งว่า

“พวกเธอรออยู่ที่นี้ อย่าได้เข้าไปรบกวนเป็นอันขาด”

สองนางกำนัลขยับตัวจะตามเสด็จเก้อ ชะงักมองหน้ากัน แต่ไหนแต่ไรพระนางจะรับสั่งให้คนอื่น ๆ รังอยู่ ส่วนเธอทั้งสองเคยตามเข้าสู่ประตูห้องด้านในเพื่อกางกันหากใครจะเข้าไปรบกวนขณะเมื่อทรงสวดมนต์นั่งสมาธิหรือจะอะไรก็ตามแต่

ร้างบางที่สมส่วนเกาะนางระพีก้าวเข้าไปแล้วเงยบทย....

ภายในพระวิหารอับชื้นมืดสลัว โสมโสภณมือเย็นเฉียบใจเต้นไม่เป็นจังหวะ นางระพีพาเธอมายังประตูชั้นในกระซิบบอก “ที่นี้แหละเพคะ”

เธอรวบรวมกำลังใจผลักบานประตูให้เปิดเกิดเสียงเสียดทานดังโหยหวน ห้องไม่กว้างนักแต่ลึกแล้วยังมีชอกมุ่มมืด ๆ องค์เทวรูปเก่าตั้งเด่น บรรยากาศภายในห้องยังมีตลิวังแวง

ประตูถูกดันปิดคล้ายส่งเสียงดังเสียดแทงกว่าเดิม แล้วทุกอย่างก็ตกอยู่ในความเงียบ แต่เสียงก้าวลึงเลหวั่นไหว เธอจึงคุกเข่าลงตรงหน้าองค์เทวรูป.... เธอเชื่อว่า ทุกคนมีเทพอยู่ในใจ... หากมีสติตั้งมั่น ไม่ว่าจะอยู่ที่ใดองค์เทพในใจก็จะคอยปกป้อง

มีเสียงกำแพงเคลื่อนครีตทำให้ร้างบางสะดุ้งวาบผุดลุกขึ้นเงาร่างสูงใหญ่ปรากฏให้เห็น เธอแทบไม่หายใจเมื่อเงาร่างนั้นเคลื่อนใกล้เข้ามาจนเห็นใบหน้ามคมเข้มแบบชายระบายนัย

เธอเปลือยครางเรียก “ท่านพี่...”

ชายนั้นยิ้มกว้างส่งเสียงตัดพ้อ “พองค์ชายภควัดกลับมาพี่ก็ไม่มีหมายแล้วไซ้ใหม่ ถ้าพี่ไม่ส่งนกไปเธอก็คงยังเงยบทย”

โสมโสภณไม่อาจขยับกาย เธอได้ยินได้ฟังเรื่องของพระญาติผู้นี้มานาน เจ้าหนัทัศน์ เข้ามาสนิทสนมกับน้องนาง... ชักพาให้องค์หญิงสุตาวดีซึ่งซึ่งพระราชวงศ์แล้วหลงเดินทางผิด แล้วในที่สุด

เจ้านิทศน์ ก็ต้องพระอาญา หลบหนีหายไปจากโสภส หลังก่อเหตุร้ายรุนแรงเมื่อกว่าหนึ่งปีมาแล้ว เธอเพิ่งรู้ว่า เจ้านิทศน์ กลับมาตามหา น้องนางแล้วจึงเข้าร่วมแผนการร้ายอีกครั้ง

เธอตอบคำด้วยน้ำเสียงสั้นห้วนไหวแม่ฝันแยมสรवल

“น้องรู้สึกอย่างไร ท่านพี่น่าจะรู้ดีอยู่แล้ว”

“รู้สิ รู้ว่าน้องคิดถึงพี่ จึงรีบมาหาทุกครั้งทุกหน”

เธอฝันใจสู้หน้าทั้งๆ ที่เดียดฉันท์และวิตกเป็นที่สุดว่าอีกฝ่ายจะจำได้ มีอรอนๆ จับสองแขนเธอดึงเข้าหา โสมโสภณขึ้นองค์ไว้

“ไหนท่านพี่ว่าจะพูดธุระสำคัญไม่ใช่หรือคะ”

“ธุระของพี่ก็คือคิดถึงเธอจนทนไม่ไหวยังไงล่ะ มาเถอะ ไปที่ของเรา.....”

เธอมองไปในความมืดสลัวอย่างระแวง “ท่านพี่มากับใครคะ”

“ทุกครั้งพี่ก็ตั้งใจมาหาเธอโดยไม่เคยพาใครมาเป็นก้าง รู้แล้วทำไมยังต้องถาม”

“แต่ว่าวันนี้น้องไม่มีเวลา ขอประทานอภัยด้วยเพคะ”

“พอสามีกลับมาก็เริ่มไม่มีเวลาให้พี่เชียวนะ”

เธอแสร้งทำที่จริงจางแข็งกร้าว “น้องไม่อยากให้องค์ชายภควัดสงสัย ท่านพี่บอกธุระมาก่อนดีกว่าคะจะได้ไม่เสียงาน เรื่องของเรายังมีโอกาสอีกมาก ท่านพี่อดพระทัยรอก่อนเถอะนะคะ”

แม้จะรู้สึกขัดใจอยู่บ้าง แต่เจ้านิทศน์ก็พูด “ธุระ” ออกมา

มันคือแผนการร้าย ซึ่งหมายปลงพระชนม์องค์กษัตริย์และรัชทายาท! ชื่อของสถานที่และวันเวลาที่เจ้านิทศน์เอ่ยถึง ล้วนปรากฏอยู่ในแฟ้มข้อมูลเรื่องงานพิธีบวงสรวงดวงวิญญาณบรรพกษัตริย์ ซึ่งน้องนางเก็บรวบรวมไว้ ทำให้คาดเดาได้ว่า องค์หญิงสุดาวดีเป็นผู้ที่ให้ข้อมูลเบื้องต้นแก่คนที่วางแผนการร้ายนี้

โสมโสภณหนึ่งฟังด้วยความรู้สึกหนักอึ้ง

มีอรอนๆ ลูบไล้เนื้อนวลอย่างโลมเลียม

“เธอต้องรักษาเวลาให้ดี พาองค์ชายภควัดเลี้ยงออกมาให้ทัน...!

เจ้ามณฑุระจะลงมือครั้งนี้ทีเดียวก่อนให้ประสพผล แล้วจะกลบเกลื่อนร่องรอยเดินทางกลับสิงหะราทนต์”

“ท่านพี่ก็จะไปสิงหะราด้วยใช่ไหมคะ”

เจ้านิทศน์ ทรงสรवल “พี่จะไปทำไม อยู่ที่หัสดินถึงจะต้องหลบซ่อนบ้างแต่ก็สะดวกสบายดีทุกอย่าง ถ้าไปกับเจ้ามณฑุระก็ถืองอีกนานกว่าจะได้กลับมาพบกัน แล้วพี่จะทนคิดถึงเธอได้อย่างไร”

ร่างใหญ่ตัววัดแขนโอบรัด อีกฝ่ายกลับใจผ่อนปรนถามว่า

“เวลานี้เจ้ามณฑุระอยู่ที่ใดคะ”

“เจ้ามณฑุระ จัดเตรียมการอยู่ที่ฐานบัญชาการ รออีกสองวันก็จะพาคนลอบเข้าไปวางระเบิดตามจุดที่กำหนดไว้”

“เอ่อ...” เธอนึกหาคำพูด “แล้วตอนนี้... ที่ตั้งฐานบัญชาการปลอดภัยดีหรือเปล่านั้น”

“ปลอดภัยดีมาก...” อีกฝ่ายพรั่งพรูคำตอบ “น้องฉลาดเหลือเกินที่แนะนำให้ใช้ชั้นใต้ดินของสถาบันวิจัยเก่าแห่งนั้น ถึงจะยังมีคนทำงานอยู่บ้างและช่วงกลางคืนก็มียามเฝ้า แต่ไม่มีใครย่างกรายลงมาข้างล่างเพราะประตูถูกปิดตายกลัวว่าสารเคมีที่เคยรั่วจะยังตกค้าง.. ความจริงมันไม่ได้เป็นอันตรายเลยสักนิด”

วงแขนที่ตามกอดรัดโถมไล่สร้างความรู้สึกอึดอัดฝันใจสุดจะทนได้ เธอพลิกกายสลัดหนี

“น้องต้องกลับละคะ”

“อะไรกัน จะรีบไปไหน เรายังไม่ได้คุยกันเลย”

“องค์ชายอาจเสด็จกลับมา หากไม่พบจะสงสัยคะ”

“ถึงอย่างไรเธอก็คงหาข้อแก้ตัวจนได้ เธอเก่งเรื่องนี้เนิ่นา”

พูดกลางมีอรอนๆ ก็จบบ้างรูกล้ำ โสมโสภณผลักไล่

“ท่านพี่อย่าทำให้เสียการเลย น้องต้องไปแล้วจริงๆ”

อีกฝ่ายทำเหมือนไม่ได้ยิน ส่งเสียงสรवलออต่ออันย้อยุดจุดครั้ง แต่เธอก็ไม่ยอมลดราให้ สะบัดปัดป้องดีนรกรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ อาการ

ต่อต้านจริงจึงทำให้เจ้านิทัศน์ งุนงง

“อะไรกัน วันนี้ทำไมเธอทำเหมือนรังเกียจพี่นัก”

“วันนี้ห้องไม่สบายค่ะ...”

“ไม่สบายเป็นอะไร ทำไมวันนี้เธอจึงผิดแปลกเหลือเกิน”

เสียงพูดพลันหยุดชะงัก ประกายดาววาววับขึ้นอย่างฉุกฉิดได้

“หรือว่าเธอไม่ใช่ห้องดาว...!”

“ท่าน...ท่านพี่รับสั่งอะไร... เป็นห้องเองนะคะ”

อีกฝ่ายเขม่นมองอย่างระแวง

“การพูดจาของเธอก็เปลี่ยนไป หรือว่าเธอคือหญิงเดือน... ใช่แล้ว... เธอไม่ใช่หญิงดาว เธอคือหญิงเดือนจริงๆ”

โสมโสภณตระหนกแตกตื่น พระญาติหนุ่มกระซากร่างเธอเข้าหาอย่างปรารภน่ารำ “เธอมาที่นี่ได้อย่างไร หญิงดาวอยู่ที่ไหน”

เธอดีนรณสะบัดหนี เจ้านิทัศน์ ชักกริชจากฝักที่คาดเอวพุ่งเข้าหาทันที เธอหลบวูบ หยิบจับอะไรได้ก็ใช้แทนอาวุธเพื่อต่อต้านป้องกัน หลายครั้งที่คมกริชเกือบจะเกี่ยวถูกผิวอ่อนๆ แต่ในที่สุดก็ถูกกระแทกจนหลุดมือกระเด็นตกลงบนพื้นด้วยจังหวะการปะทะที่เจาะจง

แต่แม้ว่าเธอจะมีพื้นฐานการต่อสู้ที่เคยฝึกฝนมาตั้งแต่เยาว์วัย แต่สตรีร่างบางๆ หรือจะสู้หนุ่มฉกรรจ์ที่แข็งแรงได้ ในที่สุดเธอก็ถูกจับประชิดโถมทับ มือใหญ่บีบคั้นลำคอขาว น้ำเสียงอีกฝ่ายกระซากร่ำทรมาน

“บอกมาว่าเกิดอะไรขึ้น หญิงดาวอยู่ที่ไหน”

เสียงต่อสู้อำนาจนางระพี ที่เป็นห่วงกังวลอยู่แล้ว วิ่งแตกตื่นไปตามคนอื่นๆ เสียงตบประตูเร่ร่อนดังขึ้น ตามด้วยเสียงกระแทกแรงติดต่อกัน ช่วงจังหวะที่เจ้านิทัศน์ชะงักวูบ โสมโสภณก็ผลักใส่สุดแรง พลิกหนี ฝ่ายนั้นชะงักลังเล แล้วถลาเข้าสู่ช่องกำแพงที่เปิดค้างอยู่

องค์ครุณีไม่ทันคิดอะไรอื่นนอกจากหยุดอีกฝ่ายไม่ให้หลบรอดกลับไปพบพวกพ้อง... กริชคมที่ตกทิ้งอยู่ ถูกคว่ำขึ้นขว้างเข้าสู่ความมืดข้างในช่องทางลับ

ไต่ยีนเสียงห้าวๆ ที่ร้องอุทานด้วยความเจ็บปวดดังแว่ว

ประตูไม้บานใหญ่ถูกกระแทกเปิดออกพอดี กลุ่มมองครักษ์ถือปืนวาดมือกวาดหาเป้าอย่างเตรียมพร้อม ต่างก็งุนงงที่เห็นพระชายาทรงนั่งพระวรกายสั่นเทาหอบหายใจอยู่ที่พื้น แต่ว่านอกจากเทวรูปตั้งตระหง่านสงบนิ่ง ไม่มีใครอื่นอีกเลย

“เกิดอะไรขึ้น..! เกิดอะไรขึ้นพะยะค่ะ...!”

ดวงพักตร์เธอเผือดซีดไม่ยอมให้คำตอบ

“เชิญเสด็จพระชายากลับไป” หัวหน้านองครักษ์ส่งเสียง

นางระพีรีบเข้าประคอง สารินและสุรีทำอะไรไม่ถูก

ขณะที่นายทหารสองนายตามให้การอารักขา นายทหารที่เหลือก็ทำการตรวจค้นทุกซอกมุม เบื้องหลังช่องกำแพงที่ถูกเลื่อนเปิดออกเป็นช่องทางมืดๆ แคบๆ ที่ต่อเนื่องกับช่องทางที่ซับซ้อน ในเวลาต่อมา พวกเขาก็ได้พบร่างใหญ่นอนขวางอยู่กลางทางซึ่งนำไปสู่ทางออก ณ อีกด้านหนึ่งของผนังเขา.....

ขบวนรถพระที่นั่งกลับมาถึงพระตำหนักนานแล้ว แต่องค์ชายภควัต ทรงใช้เวลาเนิ่นนานสอบถามเรื่องราวจากผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์อย่างเคร่งเครียด... โสมโสภณถูกควบคุมรอคอย ในที่สุด พระวรกายสูงตรงลำสัน ดิตตามด้วยนายทหารองครักษ์ก็ปรากฏ ทรงจ้องมองเธออย่างเคร่งขรึม

“ศิริกัลยา บอกซิว่าเรื่องเป็นอย่างไร”

ร่างเล็กๆ ที่ประทับนั่งสลดห้วนไหวอยู่ในท่ามกลางบรรดาทหารหลวงที่มีสีหน้าเคร่งขรึมดูดี มีดวงพักตร์เผือดซีด ประกายพระเนตรโศกสลดหม่นหมอง ไม่มีคำตอบนอกจากดวงพักตร์เผือดยิ่งก้มต่ำ

องค์ชายทรงหันไปรับสั่งเสียงเครียด

“ทุกคนออกไปก่อน..!”

หม่อมคนที่รายล้อม สะดุ้งกายถวายนับ เดินเรียงแถว ออกไปอย่างเชื่องช้า องค์กรราชบุตรหันกลับมามองเธออย่างพิลึก วรรณกรรมส่วนทรงอารมณ์บอบบางแต่ปกปิดมิดชิด เกศยาวสลวยถูกมุ่นเกล้าทึงชายระหลัง แถบแพรบางคลุมผมถูกปล่อยห้อยผ่านใต้คางมน เห็นดวงเนตรดำใหญ่ที่หยาดความวิตกหวั่นไหว ผิวพัคตร์ล่อเผือดซีด เช่นเดียวกับริมฝีปากรูปสวยที่ไร้สีส้น

ดวงพัคตร์นี้ ที่ละม้ายเหมือนพระชายาคนเดิมแทบไม่ผิดเพี้ยนไม่เคยจะแกร่งกร้าวเจ้าทิวถืออารมณ์ตนเป็นใหญ่ เธอผู้นั้น... หากจะอ่อนหวานขึ้นมาก็คล้ายเสแสร้งไร้ความจริงใจมากกว่าอะไรอื่น แต่เธอผู้นี้ช่างแตกต่าง

“ที่นี่จะบอกได้หรือยัง ผู้ชายคนนั้นเป็นใคร เธอสองคนมีเรื่องอะไรกัน”

“เขาเป็นคนทรยศ... หนีพระอามาจากโสฬสเพคะ”

“แล้วยังไง เธอรู้จักกันดีแค่ไหน สารินและสุรี เล่าว่าก่อนหน้านี้เขา... อ้อ... เธอก็ไปที่นั่นและอยู่ในห้องนั้นนานๆ เสมอ เธอนัดพบกับชายคนนี้ใช่ไหม”

“หม่อม... หม่อมฉัน...”

อาการอึ้งทำให้องค์กรราชบุตรวุ่นวายพระทัย วางพระหัตถ์กระชับไหล่บางมองลึกลงในดวงตาที่หวั่นไหวอย่างคาดคั้น

“ศิริกัลยา พี่ไม่รู้ว่กฏหมายโสฬสเรื่องพระราชวงศ์ฆ่าคนเป็นอย่างไร แต่ที่นี่ไม่มีการละเว้นหากว่าไม่มีเหตุผลสมควร ถึงแม้เธอทั้งสองจะเป็นชาวโสฬสด้วยกันก็ตาม แต่พี่ก็ช่วยเธอไม่ได้ถ้าเธอไม่ยอมพูด”

“หม่อมฉันฆ่าเขาจริง ๆ หรือเพคะ” เสียงถามสั้นแผ่วพรา

ภาพของน้องนางที่ตื่นตระหนกยามถูกลูกดอกอาบยาพิษปักใส่ไบหน้าล้มลง คอยตามหลอกหลอนทำให้เธอรู้สึกเสียใจเสมอ เธอผู้นั้นถูกพาลกลับโสฬสเพื่อไปรับโทษทัณฑ์ในสภาพของหญิงบาดเจ็บ อับลักษณ์ที่มีริ้วรอยดำยับย่นบนไบหน้าที่เคยหมดจดงดงาม... เป็นผลที่เกิดจากยาพิษขององค์กรชายอนชิต

มาบัดนี้มีคนต้องเสียชีวิตด้วยน้ำมือเธออีกคนหนึ่ง โสมโสภณรำพึงอย่างเสียใจ “หม่อมฉันไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่าในชีวิตนี้จะต้องทำร้ายใครให้ต้องบาดเจ็บล้มตายเช่นนี้...”

“ถึงไม่ได้ตั้งใจฆ่าแต่เขาก็ตายแล้ว กริชไม่ได้ปักเข้าที่สำคัญหรือลึกพอจะฆ่าใคร แต่ยาพิษที่เคลือบอยู่ทำให้ชายคนนั้นเสียชีวิต”

“หม่อมฉันไม่ได้ใช้ยาพิษนั้น...”

องค์กรชายภควัดทรงนึกถึงการตายของท่านหญิงศศิประภาและนางกุหลาบขาว..... สุรเสียงรับสั่งเจือประชด

“ชาวโสฬสเชี่ยวชาญการใช้ยาพิษ ถึงวันนี้เธอไม่ได้ใช้ แต่วันหน้าก็ไม่แน่ว่าใช่หรือ”

น้ำเสียงเธอสั่นสะท้าน “หม่อมฉันไม่เคยคิดร้ายกับพระองค์ และพระราชวงศ์หัสตินเลยเพคะ”

“ถ้าอย่างนั้นก็เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นในวันนี้มาซิ”

เธอทอดถอนใจ “หม่อมฉันมีเรื่องสำคัญจะทูลให้ทรงทราบอยู่แล้ว แต่ก่อนอื่นขอพระองค์โปรดประทานสัญญาเรื่องหนึ่งเพคะ”

“บอกมาเถอะว่าเธอต้องการอะไร”

“สิ่งเดียวที่หม่อมฉันจะทูลขอก็คือ ขอพระองค์ โปรดรักษาเกียรติยศและความบริสุทธิ์แห่งราชวงศ์โสฬสด้วยเพคะ”

“วางใจเถอะ พี่จะปกป้องเธอให้ถึงที่สุด”

“มิใช่ปกป้องหม่อมฉัน แต่เป็นเกียรติยศแห่งองค์กษัตริย์และพระราชวงศ์โสฬสเพคะ”

องค์กรชายภควัดทรงนิ่ง ดวงพัคตร์องค์ดรุณีอ่อนโยนไร้พิษภัยประกายตาคมขลับสัต์ยี่ชื่อ...

นี่แหละ ดวงเดือนของพระองค์

สุรเสียงรับสั่งตอบเคร่งขรึม “ได้ซิ พี่จะทำตามที่เธอขอ”

“ขอบพระทัยเพคะ”